

Arrest

nr. 174 825 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VANKEERBERGHEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 31 mei 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekster richt op 15 juni 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleren, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van 18 augustus 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partij volhardt in de middelen zoals ze in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Zij wenst te benadrukken dat de motivering in de bijlage 13sexies niet voldoende is en de verwerende partij voorbijgaat aan het vermoeden van onschuld. Zij geeft in deze aan dat een zuivere verwijzing naar het aanhoudingsmandaat niet voldoende is om een gevaar voor de openbare orde af te leiden. De verzoekende partij geeft hierbij aan dat zij nadien werd vrijgelaten door de raadkamer, zonder voorwaarden. Zij geeft aan dat de raadkamer, voor een vrijlating zonder voorwaarden, dient vast te stellen dat de betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde. Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij samenwoont met haar partner en een kind heeft uit een eerdere relatie. De advocaat van de verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad en stelt tevens dat de verzoekende partij werd vrijgelaten zonder voorwaarden, doch dat dit slechts een strafrechtelijke handeling betreft en dat dit geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing.”*

1.5. Verzoekster voert ter terechtzitting een uitgebreid betoog, waarmee zij in wezen slechts de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie herneemt, zonder evenwel concreet in te gaan op de uiteenzetting dienaangaande in de beschikking. Aldus weerlegt zij op geen enkele wijze het gestelde in de beschikking. Volledigheidshalve herhaalt de Raad andermaal dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het enkele feit dat de raadkamer vanuit strafrechtelijk oogpunt geen bezwaren zag tegen een vrijlating zonder voorwaarden, impliceert nog niet dat verweerder de initiële aanhouding voor diefstal en deelname aan bendevorming niet langer kan gebruiken in zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. Hierbij wijst de Raad erop dat er niet aan voorbij kan worden gegaan dat verzoekster door een onderzoeksrechter onder aanhoudingsbevel werd gesteld, waarbij – overeenkomstig artikel 16, §5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis – de onderzoeksrechter in voormeld aanhoudingsbevel het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat verzoekster reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze een indicatie dat verzoeksters aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak, wat zij bovendien ook als dusdanig niet voorhoudt. Het is dan ook niet onredelijk van verweerder om het aanhoudingsmandaat te weerhouden en om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. In deze herhaalt de Raad andermaal dat verzoekster niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat de raadkamer een verdere voorlopige hechtenis van verzoekster niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare orde – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM – houdt niet

in dat verweerder het gegeven dat verzoekster in verband wordt gebracht met strafbare feiten, niet zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen.

Wat betreft het betoog aangaande de samenwoning met de partner en haar kinderen, wijst de Raad erop dat verzoekster dit betoog in haar verzoekschrift volledig kaderde in haar kritiek op de motivering dat zij geen officiële verblijfsplaats zou hebben en er derhalve een risico op onderduiken voorhanden is. In de beschikking werd hieromtrent evenwel gesteld dat het bekritiseerde motief geen aanleiding kan geven tot een vernietiging, daar de beslissing voldoende wordt geschraagd door het motief van de schending van de openbare orde. In de mate dat verzoekster thans de aanwezigheid van haar echtgenoot en kind zou willen aanwenden in een ruimer betoog dan voorgaande, wijst de Raad erop dat het verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren.

1.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA